

Hof van beroep Antwerpen, arrest van 22 maart 2017

Noot Driek Defermé

Internationale bevoegdheid – Relatie van samenleven – Geen toepassing van artikel 22, 1° Verordening 44/2001 (Brussel I) – Verkoop van buitenlands onroerend goed

Compétence internationale – Relation de vie commune – Pas d'application de l'article 22, 1° Règlement 44/2001 (Bruxelles I) – Vente d'un bien immobilier situé à l'étranger

C.F., appellant, vertegenwoordigd door mr. A. Billen loco mr. K. Luyckx, advocaat te [...]; tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Turnhout, van 6 november 2015;

tegen

V.C.N., geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. A. Lambrecht loco mr. T. Walbrecht, advocaat te [...];

I. Procedure – Feitelijke voorgaanden

1. Partijen waren feitelijk samenwonend. Hun relatie duurde van 2004 tot 2014. Partijen woonden samen in L. Partijen hebben een onroerend goed in Frankrijk, dat zij tijdens hun relatie (in 2007) samen hebben aangekocht. Op de grond hebben zij nadien een gebouw/woning opgetrokken.

Mevrouw V.C.N., hierna: de vrouw, werkte destijds in de frituur van de heer C.F., hierna: de man. De uitbating van deze frituur is in handen van een vennootschap, de cvba.

Gelet op de relatiebreuk vorderde de vrouw bij dagvaarding d.d. 07/07/2015 de vereffening en verdeling en de aanstelling van een notaris-vereffenaar.

Bij het thans bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Turnhout, van 06/11/2015 werd de vordering van de vrouw ontvankelijk en gegrond verklaard.

De vereffening en verdeling werd bevolen van de "onverdeeldheden tussen partijen bestaan hebbende".

Tevens werd een notaris-vereffenaar aangesteld.

De eerste rechter machtigde de notaris-vereffenaar bovendien ook nog om een buitenlandse (Franse) notaris aan te stellen, met het oog op de overdracht/verkoop van het onroerend goed, gelegen in Frankrijk.

De kosten werden ten laste van de massa gelegd.

II. Voorwerp van de vorderingen

2. Het hoger beroep ingesteld door de man, appellant, strekt ertoe, bij hervorming van het bestreden vonnis, de oorspronkelijke vordering van de vrouw af te wijzen als onontvankelijk, minstens als ongegrond.

3. De vrouw, geïntimeerde, concludeert tot de bevestiging van het bestreden vonnis.

De vrouw maakt in haar conclusies ook nog voorbehoud voor wat betreft het onroerend goed van partijen, dat – zoals hoger aangehaald – in Frankrijk gelegen is. Zij beklagt zich over de langdurige leegstand en stelt dat zij hierdoor schade lijdt.

III. Toelaatbaarheid van het hoger beroep

4. Het bestreden vonnis werd niet betekend, zo is door partijen bevestigd ter zitting d.d. 28/02/2017.

Het hoger beroep ingesteld door de appellant, bij verzoekschrift neergelegd op 29/01/2016, dat regelmatig is naar vorm en termijn, is toelaatbaar.

IV. Beoordeling

De bevoegdheid

5. In eerste instantie werpt de man de onbevoegdheid op van de Belgische rechter, aangezien het onroerend goed van partijen in Frankrijk is gelegen.

Volgens de man moet het principe van de *lex rei sitae* worden toegepast, aangezien er in België geen onverdeeldheden zijn en het enige onverdeelde goed, een onroerend goed, in Frankrijk is gelegen.

Tevens beroept de man zich op de Brussel I-Verordening, meer bepaald op artikel 22, 1°, dat voorziet in een exclusieve bevoegdheid voor zakelijke rechten van de gerechten van de lidstaat waar het goed is gelegen, aangezien de uitonverdeeldheidtrekking betrekking zou hebben op een zakelijk recht op een onroerend goed.

Verder beroept de man zich nog op artikel 629, 1° Ger.W., dat de rechter van de plaats van de ligging van het onroerend goed bevoegd maakt om kennis te nemen van het geschil.

5.1. In essentie bedoelt de man niet de (on)bevoegdheid, maar de (afwezigheid van) rechtsmacht van de Belgische rechter.

Indien de Belgische rechter niet bevoegd, c.q. een buitenlandse rechter bevoegd zou zijn staat de vraag naar de rechtsmacht van de Belgische rechter immers centraal.

Naar wat de man stelt moet de vrouw de procedure in Frankrijk inleiden, overeenkomstig de regels van het land waar het onroerend goed is gelegen (*lex rei sitae*).

Niettemin concludeert de man slechts tot de onontvankelijkheid, minstens ongegrondheid van de vordering, wat op zich niet verenigbaar is met de betwiste rechtsmacht van de Belgische rechter, aangezien een oordeel over de ontvankelijkheid impliceert dat de rechter zijn rechtsmacht aanneemt.

Het Hof begrijpt de argumentatie van de man dan ook als een afwijzing van de rechtsmacht van de Belgische rechter.

5.2. De vrouw repliceert dat op basis van artikel 1208, § 4 Ger.W., sedert de nieuwe wet op de vereffening en verdeling, de vereffening en verdeling kan worden gevraagd voor een onroerend goed, gelegen in het buitenland.

In dat verband wenst het Hof evenwel op te merken dat artikel 1208, § 4 Ger.W. niet tot roeping heeft te functioneren als autonome bevoegdheids- of rechtsmachtsregel.

Deze wetsbepaling staat derhalve de normale toepassing van het internationaal privaatrecht niet in de weg.

Uit de bewoordingen van dit wetsartikel blijkt trouwens dat als preliminaire vereiste geldt dat er minstens ook in België onverdeeldheden (een of meer te verdelen goederen) bestaan.

Artikel 1208, § 4 Ger.W. verschaft slechts de mogelijkheid om voor buitenlandse goederen een afzonderlijke verdeling te bevelen, aangezien in andersluidend geval de gehele vereffening en verdeling in België mogelijk geblokkeerd zou worden of in een patstelling zou kunnen belanden.

Het maatgevend criterium is of er, in acht genomen o.a. de aard en de ligging van de goederen, een negatieve impact uitgaat van de verdeling van buitenlandse goederen op de in België gecentraliseerde vereffening en verdeling.

In bevestigend geval kunnen deze goederen worden uitgesloten van het "Belgische luik" van de gerechtelijke vereffening en verdeling, zodat een doeltreffende voortgang van dit onderdeel gevrijwaard blijft.

Deze uitzonderingsbepaling (als afwijking op de principiële ondeelbaarheid van de vereffening- en verdelingsvordering) beoogt zodoende slechts de efficiëntie van de gerechtelijke vereffening en verdeling, maar deze bepaling heeft niets te maken met de problematiek van rechtsmacht noch met het toepasselijke recht op die in het buitenland gelegen (en in voorkomend geval van de vereffening en verdeling afgesplitste) goederen.

5.3. Spijts voormelde overweging onder randnummer 5.2 oordeelt het Hof dat de door de man/appellant opgeworpen exceptie van gebrek aan rechtsmacht faalt, om de redenen die worden aangehaald onder volgende randnummers.

5.4. Partijen zijn feitelijke samenlevers.

Op het vlak van het (wetboek van) internationaal privaatrecht worden hiervoor geen specifieke bepalingen voorzien.

Enkel voor wettelijke samenlevers gelden specifieke voorschriften.

Overeenkomstig artikel 58 WIPR betekent het begrip "relatie van samenleven" in deze wet een toestand van samenleven die registratie bij een openbare overheid vraagt en tussen de samenwonende personen geen band scheidt die evenwaardig is aan het huwelijk.

Hiervan is geen sprake, aangezien geen wettelijke samenwoning bestond, c.q. geen sprake is van een geregistreerd partnerschap.

5.5. Partijen wonen beiden in België.

Aangezien de man – initieel gedaagde partij – in België woont en aldaar zijn verblijfplaats ook heeft (dit evenzeer reeds ten tijde van de dagvaarding) is de Belgische rechter bevoegd om kennis te nemen van de vordering tot vereffening en verdeling.

In feite is een verwijzing naar de algemene bevoegdheidsgrond neergelegd in artikel 5, § 1 WIPR, zoals vooropgesteld door de vrouw, zelfs niet vereist, niet in het minst aangezien de zaak eigenlijk strikt gezien zelfs geen grensoverschrijdende elementen heeft, behoudens het feit dat een van de bestanddelen van de – beweerd – onverdeelde boedel van partijen in Frankrijk gelegen is.

Met toepassing van artikel 13 WIPR worden, indien de Belgische rechter bevoegd is uit hoofde van deze wet, de volstreckte en de territoriale bevoegdheid vastgesteld volgens de relevante bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek. In dat verband speelt o.a. artikel 1207 e.v. Ger.W., dat handelt over de gerechtelijke vereffening en verdeling (en de aanstelling van een notaris-vereffenaar) wanneer een minnelijke verdeling niet tot de mogelijkheden behoort.

Het Hof neemt immers aan dat de rechtsmacht van de rechter, net als de bevoegdheid, wordt bepaald naar het voorwerp van de eis, zoals die uit de inleidende dagvaarding blijkt: een prejudicieel onderzoek dat verder reikt dan de termen van de dagvaarding als gedinginleidende akte kan hier in beginsel niet aan de orde zijn, behoudens de nuancering die hierna nog wordt aangebracht.

De Belgische rechter, thans dit Hof, put in essentie rechtsmacht (internationale bevoegdheid) uit het feit dat de gedaagde partij (huidige appellant) in België woont, aangezien in casu duidelijk geen sprake is van een exclusieve bevoegdheid van een buitenlandse (Franse) rechter, zoals toegelicht onder randnummer 5.6 van onderhavig arrest.

De vrouw vorderde slechts de (gerechtelijke) vereffening en verdeling van de onverdeeldheden, zodat de Belgische rechter rechtsmacht heeft om kennis te nemen van deze vordering.

Dat er ook onverdeelde tegoeden in het buitenland zijn gelegen doet hieraan geen afbreuk.

5.6. Naar het oordeel van het Hof faalt het beroep van de man op de zgn. Brussel I-Verordening, aangezien hier geen geschil over zakelijke rechten aan de orde is.

Opdat sprake zou zijn van een geschil over zakelijke rechten dient het voorwerp van het geding en dus van de vordering(en) immers betrekking te hebben op zakelijke rechten: het is niet voldoende dat zakelijke rechten zijdelings of incidenteel in het geding zijn betrokken en het volstaat bijgevolg ook niet dat de vorderingen slechts in verband staan met een onroerend goed.

Opdat sprake zou zijn van een geschil over zakelijke rechten dient er sprake te zijn van een echte zakenrechtelijke betwisting omtrent het onroerend goed, wat restrictief te interpreteren is, gelet op de afwijking van de algemene bevoegdheids- of rechtsmachtvoorschriften (zie ook ter vergelijking: Antwerpen (3de kamer) 7 oktober 2015, *RW* 2016-17, 547).

Het (onverdeeld of mede-)eigendomsrecht van partijen op het in Frankrijk gelegen onroerend goed staat als zodanig trouwens ook niet ter discussie. Ook andere zakenrechtelijke betwistingen worden niet gevoerd, alleszins toch zeker niet aangehaald door de partijen.

Dat de vereffening-verdeling finaal resulteert hetzij in een afstand van onverdeelde rechten hetzij in een gedwongen (openbare) verkoop maakt er geen geschil van omtrent zakelijke rechten: dit betreft

slechts een verdelingsmodaliteit, c.q. de tegeldemaking van een vermogensbestanddeel van de boedel, ongeacht het gegeven dat dit bestanddeel in het buitenland is gesitueerd.

De door de man geciteerde rechtspraak (o.a. deze van de burgerlijke rechtbank te Gent) is niet dienend, aangezien het bewuste vonnis een andere situatie betrof: de vordering was aldaar immers beperkt tot 1 onroerend goed, gelegen in Frankrijk en deze vordering beoogde ook geen gerechtelijke vereffening en verdeling van een ruimere onverdeeldheid.

5.7. Ook het beroep op artikel 629,1° Ger.W., dat de rechter van de plaats van de ligging van het onroerend goed bevoegd maakt om kennis te nemen van het geschil, faalt aangezien voormelde bevoegdheidsregel (evenzeer) impliceert dat het geschil een vordering aangaande zakelijke rechten op onroerende goederen betreft, wat hier niet het geval is, zoals hiervoor reeds uiteengezet.

Overigens is artikel 629,1° Ger.W. een voorschrift (territoriale bevoegdheidsbepaling) van intern procesrecht.

5.8. Waar de man verwijst naar de *lex rei sitae* haalt hij materieel recht en procesrecht (bevoegdheidsregels) door elkaar.

Bij het onderzoek van zijn rechtsmacht moet de rechter geen toepassing maken van materiële rechtsregels.

5.9. Louter ten overvloede (bovenstaande overwegingen volstaan immers reeds om de rechtsmacht van de Belgische rechter aan te nemen) kan het Hof nog verwijzen naar de relevante bepalingen van het Verdrag tussen België en Frankrijk betreffende de rechterlijke bevoegdheid, het gezag en de uitvoering van rechtelijke uitspraken, van de scheidsrechtelijke uitspraken en de rechtsgeldige akten, ondertekend te Parijs op 8 juli 1899, goedgekeurd bij Wet van 30 maart 1900 (*B.S.* 30 en 31 juli 1900), dat het principe voorziet dat de interne bevoegdheidsregels van de ene verdragsstaat van rechtswege worden erkend in de andere verdragsstaat.

Uit artikel 7 van dit verdrag (dat handelt over nalatenschappen) volgt overigens het principe dat aan de bevoegdheid van de rechter om kennis te nemen van de eis tot verdeling geen afbreuk wordt gedaan door het feit dat goederen die afhangen van deze nalatenschap gelegen zijn in de andere verdragsstaat.

5.10. Ten slotte maakt het Hof zich nog de bedenking welk belang de man kan hebben om het geding van gerechtelijke vereffening en verdeling niet in België te laten berechten, aangezien hij aldaar woonachtig is en de Belgische nationaliteit heeft.

5.11. Het Hof neemt dan ook de rechtsmacht van de Belgische rechter aan en bevestigt het oordeel van de eerste rechter, zij het enerzijds met wijziging en anderzijds met toevoeging van motieven.

De onverdeeldheden

6. Volgens de man is het onroerend goed in Frankrijk de enige onverdeeldheid van partijen, waar de vrouw stelt dat er nog andere onverdeeldheden zijn, die in België zijn gelegen.

6.1. De bewijslast ligt bij de vrouw.

De vrouw moet – met toepassing van artikel 870 Ger.W. – het bestaan van onverdeeldheden bewijzen, minstens aannemelijk maken (Cass. 12 december 2012, C.12.0077N.).

6.2. In hoofde van feitelijke samenlevers bestaat geen vermoeden van onverdeeldheid, in die zin uitgelegd dat het (eerder) bestaan van een feitelijke samenlevingsrelatie geen vermoeden oplevert dat de (gewezen) samenlevers per definitie onverdeeldheden zouden tot stand hebben gebracht.

6.3. Dat de vrouw mede-aandeelhouder zou zijn in de cvba, wat door de man trouwens formeel wordt betwist, impliceert geen onverdeeldheid tussen de man en de vrouw.

In de hypothese dat het aandeelhouderschap van de vrouw zou worden erkend is haar aandeelhouderschap uiteraard niet onverdeeld met de man.

Dat partijen samen dan gebeurlijk aandeelhouder zouden zijn in dezelfde vennootschap/rechtspersoon levert uiteraard geen onverdeeldheid op.

6.4. Onder verwijzing naar haar stukken 6 en 9 stelt de vrouw dat partijen diverse meubels en een auto hadden.

Een PV van opening van werkzaamheden geldt niet als bewijs van onverdeeldheid: overigens is deze proces-verbaalakte opgesteld in uitvoering van het thans bestreden vonnis.

Stuk 7 toont aan dat op de bankrekening van de vrouw bij ING de man een volmacht had, wat echter evenmin een bewijs oplevert van onverdeeldheid.

Stuk 8 is een foto die bezwaarlijk als eigendomsbewijs kan doorgaan.

De zitmaaier verwijst naar een factuur op naam van de man: dat de vrouw hier mee aan betaald zou hebben verschaft haar geen zakenrechtelijke (eigendomsrechtelijke) aanspraken op dit toestel, zodat ook dit geen onverdeeldheid oplevert.

6.5. Feit is echter dat in de aansluitende verklaring van de boedelbeschrijving [...], die werd opgesteld door de notaris-vereffenaar voordat de uitvoerbaarheid van het bestreden vonnis werd opgeschort bij tussenarrest d.d. 13/04/2016, beide partijen – onder ede nota bene – hebben verklaard dat zich eveneens onverdeelde roerende goederen bevinden in hun woning in Frankrijk.

In diezelfde boedelbeschrijving leest het Hof dat de betwisting geakteerd is door de notaris-vereffenaar omtrent bepaalde roerende goederen die zich in België bevinden, waarvan de man voorhoudt dat ze zijn persoonlijke eigendom zijn en de vrouw dat ze aan de onverdeeldheid toebehoren.

Hierover zal de notaris-vereffenaar zich kennelijk nog als eerste dienen uit te spreken.

6.6. Van het in Frankrijk gelegen onroerend goed wordt alleszins ook niet betwist dat het in onverdeeldheid is.

6.7. De vrouw maakt het prima facie afdoende aannemelijk dat er onverdeeldheden zijn, die niet uitsluitend in Frankrijk zijn gelegen.

Naast de hoger geciteerde verklaringen in de boedelbeschrijving kan ook de lange duur van de relatie (ca. 10 jaar) worden in aanmerking genomen als feitelijk vermoeden dat het bestaan van onverdeeldheden aannemelijk maakt.

Het Hof herhaalt dat het geen concrete onverdeeldheden bewezen acht, maar slechts aannemelijk, wat volstaat om de vereffening-verdeling te bevelen.

6.8. Het gegeven dat er, zoals aangehaald, een onroerend goed in Frankrijk is gelegen en het gegeven dat de vrouw hiervan de per definitie ook uitoonverdeeldheidtrekking wenst staat aan de rechtsmacht van de Belgische rechter niet in de weg, onverminderd de eventuele noodzaak beroep te doen op de buitenlandse rechter (en bij uitbreiding op buitenlandse openbare ambtenaren, c.q. notarissen) om de eventuele realisatie te bewerkstelligen van deze goederen.

De man maakt, getuige zijn argumentatie, niet het belangrijke onderscheid tussen de "uitonverdeeldheidtrekking" enerzijds en de verdeling(smodaliteiten) anderzijds.

De organisatie van een gebeurlijke gedwongen openbare verkoop verloopt in beginsel volgens de *lex rei sitae*.

Deze eventuele verkoop kan echter niet worden beschouwd als een rechtshandeling die op zichzelf moet worden beoordeeld: deze eventuele verkoop geldt namelijk als een verdelingsverrichting.

Op internationaal privaatrechtelijk vlak is het niet uit te sluiten dat de organisatie van de gerechtelijke vereffening en verdeling enerzijds en de organisatie van de gerechtelijke verkoop van een bestanddeel van de onverdeeldheid anderzijds onderworpen zijn aan onderscheiden wetten (vgl. C. DE BUSSCHERE, "Enkele IPR-aspecten van de gerechtelijke verkoop van een in het buitenland gelegen onroerend goed afhankelijk van een in België opengevallen nalatenschap", *RW* 1980-81, (2280), 2281, nr. 5).

Finaal zal alles in beginsel hoe dan ook moeten "terugkeren" naar de Belgische notaris-vereffenaar en desgevallend naar de Belgische rechter ter vervollediging van de gerechtelijke vereffening en verdeling van partijen.

Op heden is echter nog niet duidelijk noch a priori reeds vaststaand dat de gedwongen verkoop noodzakelijk zal zijn, aangezien de gevoeglijke verdeelbaarheid in natura niet louter afhankelijk is van zuiver fysieke eigenschappen van het goed, aangezien ook vorderingsrechten en aanspraken een rol kunnen spelen.

6.9. Het hoger beroep faalt op dit onderdeel. Het bestreden vonnis wordt bevestigd.

De ontvankelijkheid van de vordering

7. Deze door de man opgeworpen onontvankelijkheid is niet nader toegelicht of geëxpliciteerd.

Wellicht bedoelt de man het gebrek aan rechtsmacht van de Belgische rechter (zie hoger: rn. 5).

Er wordt ook geen betwisting gevoerd over de mogelijkheid om artikel 815 BW in te roepen en het Hof kan in dat verband geen ambtshalve betwistingen opwerpen.

Alleszins ziet het Hof voor het overige geen ambtshalve verplicht aan te halen redenen om de vordering van de vrouw als ontoelaatbaar af te wijzen.

Ook hier wordt het bestreden vonnis bevestigd.

De machtiging tot aanstelling van een notaris

8. Appellant is tevens gegriefd door de beslissing in het bestreden vonnis om de notaris-vereffenaar te machtigen een notaris uit Frankrijk aan te stellen.

8.1. Hier slaagt het hoger beroep.

8.2. Ten onrechte heeft de eerste rechter de notaris-vereffenaar gemachtigd om op zijn beurt een collega uit Frankrijk aan te stellen.

In wezen heeft de eerste rechter hierdoor zijn rechtsmacht overgedragen, wat o.a. strijdig is met artikel 11 Ger.W.

De aanstelling van een notaris-vereffenaar (of meer in het algemeen: een notaris- gerechtsmandataris, ook deze die is belast met de – gedwongen – openbare verkoop) behoort tot het prerogatief van de rechter.

In casu is er echter meer.

Net zoals de Belgische rechter geen buitenlandse notaris kan aanstellen (belasten met een rechterlijke opdracht) kan een Belgische notaris-vereffenaar dit evenmin, spijsz zijn eigen gerechtelijk mandaat.

Afgezien van het feit dat een gerechtelijk mandaat niet vatbaar is voor overdracht of delegatie, kan een Belgische notaris uiteraard zelf geen jurisdictionele investituur geven aan een collega-notaris uit Frankrijk.

Dergelijke werkwijze zou overigens conflicteren met de algemene regel inzake staatssoevereiniteit, aangezien de buitenlandse notaris dan per definitie in een conflictuele context moet handelen (zodat eventueel ook dwangmaatregelen vereist zijn), wat noodzaakt tot specifieke prerogatieven en wat een rechterlijke aanstelling vergt van het forum waar de dwangmaatregelen vereist zijn.

Als openbare ambtenaar kan een notaris in beginsel immers slechts een opdracht krijgen van zijn eigen nationale rechter.

Voor zoveel als nodig, merkt het Hof op dat hier geen analoge toepassing mogelijk is van artikel 1210, § 4 Ger.W., dat de mogelijkheid biedt aan de notaris-vereffenaar om zelf een territoriaal bevoegde notaris aan te duiden voor verrichtingen buiten zijn ambtsgebied: deze bepaling heeft immers slechts internrechtelijke werking.

8.3. Ook het door de eerste rechter aangehaalde artikel 1208, § 4 Ger.W. verschaft geen rechtsgrond om een Belgische notaris-vereffenaar (aangesteld door de Belgische rechter) te machtigen een buitenlandse collega "aan te stellen" (sic) met het oog op de (gedwongen) verkoop van het onroerend goed gelegen in Frankrijk.

8.4. Op dit punt wordt het bestreden vonnis hervormd.

8.5. Het Hof ziet ten andere ook geen redenen om toepassing te maken van artikel 1208, § 4 Ger.W., gelet op het feit dat slechts sprake is van één onroerend goed, dat als zodanig per definitie ook geen grote of complexe "subonderdeeldheid" uitmaakt, die kost wat kost moet worden afgesplitst.

Voorbehoud gemaakt door geïntimeerde

9. De vrouw maakt in haar conclusies ook nog voorbehoud voor wat betreft het onroerend goed van partijen, dat – zoals hoger aangehaald – in Frankrijk gelegen is.

Zij beklagt zich over de langdurige leegstand en stelt dat zij hierdoor schade lijdt.

Dit voorbehoud vat de rechter niet.

Een voorbehoud is immers geen (punt van de) vordering, in de zin van artikel 1138, 3° Ger.W., noch een gevorderde zaak in de zin van artikel 1138, 2° Ger.W. (zie o.a. ook: Cass. 6 oktober 2005, *Arr.Cass.* 2005, afl. 10, 1853; Cass. 6 juni 1996, *Arr. Cass.* 1996, 560; K. Wagner, *Burgerlijk procesrecht*, Antwerpen, Maklu, 2014, p. 685, nr. 799), zodat het Hof hier niet door gevat is en geen uitspraak is vereist.

V. Kosten van het geding

10. De gerechtskosten van de procedure in hoger beroep worden omgeslagen, overeenkomstig artikel 1017, vierde lid, Ger.W.

De vrouw en de man dragen voor deze instantie elk hun eigen kosten en de rechtsplegingsvergoedingen worden gecompenseerd.

Het hoger beroep is immers slechts deels gegrond, zodat de man ook deels in het ongelijk wordt gesteld.

VI. Beslissing

Het Hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Na herneming van de zaak wegens de gewijzigde samenstelling van de zetel;

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar en deels gegrond, in de mate zoals hierna wordt bepaald.

Hervormt het bestreden vonnis, in de mate dat de notaris-vereffenaar werd gemachtigd om een buitenlandse Franse notaris aan te stellen, met het oog op verkoop van het onroerend goed gelegen te Frankrijk.

Zegt dat de aanstelling van een buitenlandse notaris niet kan gebeuren door een Belgische notaris evenmin als door een Belgische rechter.

Bevestigt voor het overige het bestreden vonnis.

Zegt dat er geen reden bestaat om voorbehoud te verlenen, om de redenen hoger vermeld.

Slaat de kosten van onderhavige procedure in hoger beroep om.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 22 maart 2017 door [...]